HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

10 septembrie 2008 *

În cauza T-370/05,

Republica Franceză, reprezentată inițial de domnul G. de Bergues și de doamna A. Colomb și, ulterior, de domnul de Bergues și de doamna A.-L. During, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnul M. Nolin, în calitate de agent,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2005/579/CE a Comisiei din 20 iulie 2005 de excludere de la finanțarea comunitară a anumitor cheltuieli efectuate de statele membre în temeiul Fondului european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), secțiunea Garantare (JO L 199, p. 84), în măsura în care aceasta exclude de la finanțarea comunitară anumite cheltuieli drept măsură corectivă în legătură cu determinarea suprafețelor eligibile pentru ajutorul la restructurarea și la reconversia podgoriilor aferent exercițiului 2001-2003,

* Limba de procedură: franceza.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a patra),

compus din domnii O. Czúcz, președinte, J. D. Cooke și doamna I. Labucka (raportor), judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 mai 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Reglementarea de bază privind finanțarea politicii agricole comune (PAC) este reprezentată, în ceea ce privește cheltuielile efectuate începând cu 1 ianuarie 2000, de Regulamentul (CE) nr. 1258/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind finanțarea politicii agricole comune (JO L 160, p. 103).

2 Articolul 7 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1258/1999 prevede următoarele:

„În cazul în care Comisia constată că au fost efectuate cheltuieli cu încălcarea normelor comunitare, aceasta hotărăște ce cheltuieli urmează să fie excluse de la finanțarea comunitară prevăzută la articolele 2 și 3.

Înaintea luării oricărei decizii de refuzare a finanțării, constatările în urma verificărilor Comisiei, precum și răspunsurile statelor membre fac obiectul unor notificări scrise, iar ulterior cele două părți trebuie să încerce să ajungă la un acord asupra acțiunii ce trebuie luată.

În cazul în care nu s-a ajuns la niciun acord, statul membru poate să solicite deschiderea unei proceduri în scopul reconcilierii părților într-un termen de patru luni. Comisiei i se prezintă un raport privind rezultatul procedurii, examinat înainte de a decide orice refuz de finanțare.

Comisia evaluează sumele care vor fi excluse pe baza gravității abaterii constatate. Comisia ține cont de natura și de gravitatea încălcării normelor, precum și de prejudiciul financiar cauzat Comunității […]” [traducere neoficială]

3 Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1663/95 al Comisiei din 7 iulie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 729/70 privind procedura de lichidare a conturilor FEOGA, secțiunea Garantare (JO L 158, p. 6), prevede:

„În cazul în care, în urma unei anchete, Comisia consideră că respectivele cheltuieli nu au fost efectuate în conformitate cu normele comunitare, aceasta comunică rezultatele controalelor sale statului membru în cauză și îi indică măsurile corective care se impun pentru a asigura în viitor respectarea acestor norme.

Comunicarea face trimitere la prezentul regulament. Statul membru răspunde în termen de două luni, iar Comisia își poate modifica poziția în consecință. În cazuri justificate, Comisia poate acorda o prelungire a acestui termen.

După expirarea termenului acordat pentru răspuns, Comisia invită statul membru la o discuție bilaterală, iar ambele părți încearcă să ajungă la un acord privind măsurile ce trebuie luate, precum și privind o evaluare a gravității încălcării și a prejudiciului financiar cauzat Comunității Europene. În urma acestei discuții și la expirarea termenului limită fixat de către Comisie, după consultarea statului membru, în urma discuției bilaterale pentru furnizarea unor informații suplimentare sau, atunci când statul membru nu acceptă invitația la o întrunire înainte de termenul limită stabilit de către Comisie, după ce termenul limită a expirat, Comisia comunică oficial concluziile sale statului membru, făcând trimitere la Decizia 94/442/CE a Comisiei. Fără a aduce atingere celui de al patrulea paragraf al prezentului alineat, această comunicare include o evaluare a posibilelor cheltuieli pe care Comisia intenționează să le excludă pe baza articolului 5 alineatul (2) [litera] (c) din Regulamentul (CEE) nr. 729/70.

Statul membru informează Comisia cât mai repede posibil despre măsurile corective pe care le adoptă pentru a asigura respectarea normelor comunitare și despre data efectivă a punerii lor în aplicare. Comisia adoptă, după caz, una sau mai multe decizii pe baza articolului 5 alineatul (2) [litera] (c) din Regulamentul (CEE) nr. 729/70 pentru a exclude cheltuielile afectate de nerespectarea normelor comunitare până la punerea efectivă în aplicare a măsurilor corective.” [traducere neoficială]

4 Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind organizarea comună a pieței vitivinicole (JO L 179, p. 1, rectificare în JO L 271, p. 47, Ediție specială, 03/vol. 28, p. 190) prevede în special:

„Articolul 11

(1) Se instituie un ansamblu de măsuri de restructurare și de reconversie a podgoriilor.

(2) Ansamblul de măsuri are ca obiectiv adaptarea producției la cererea pieței.

(3) Ansamblul de măsuri cuprinde una sau mai multe dintre acțiunile următoare:

(a) reconversia soiurilor, inclusiv prin supraaltoire;

(b) replantarea podgoriilor;

(c) ameliorarea tehnicilor de gestionare a podgoriilor legate de obiectivul ansamblului de măsuri.

Măsurile nu cuprind înlocuirea normală a podgoriilor ajunse la finalul ciclului lor natural de viață.

[…]

Articolul 13

(1) Acordarea unui sprijin în favoarea restructurării și a reconversiei necesită un plan stabilit și, la nevoie, aprobat de statele membre. Sprijinul ia următoarele forme:

(a) acordarea unor despăgubiri producătorilor pentru pierderile de venituri suferite în cadrul punerii în aplicare a planului și

(b) o participare la costurile restructurării și reconversiei.

(2) Acordarea unor despăgubiri producătorilor pentru pierderile de venituri se poate face sub următoarele forme:

(a) o autorizație de coexistență a podgoriilor vechi și noi pentru o perioadă determinată de maximum trei ani, fără a aduce atingere dispozițiilor capitolului I din prezentul titlu sau

(b) o despăgubire finanțată de Comunitate.

(3) Participarea Comunității la finanțarea costurilor restructurării și reconversiei nu depășește 50 % din aceste costuri. Totuși, în regiunile ținând de obiectivul nr. 1, conform Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 al Consiliului din 21 iunie 1999 de stabilire a dispozițiilor generale privind fondurile structurale, participarea Comunității poate atinge 75 %. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 14 alineatul (4), statele membre nu pot participa la finanțare în niciunul dintre cazurile menționate anterior.

[…]

Articolul 15

Modalitățile de aplicare a prezentului capitol se adoptă conform procedurii prevăzute la articolul 75.

Aceste modalități pot prevedea în special:

(a) o dimensiune minimă pentru podgoriile respective;

(b) dispoziții de stabilire a drepturilor de replantare în general și de plantare nouă acordate în cadrul planurilor de ameliorare materială și acordate tinerilor agricultori în cadrul punerii în aplicare a programelor;

(c) dispoziții vizând împiedicarea unei măriri a potențialului de producție, în urma aplicării dispozițiilor prezentului capitol;

(d) plafoane de ajutor pe hectar.”

5 Alineatele (1), (2) și (4) ale articolului 13 din Regulamentul (CE) nr. 1227/2000 al Comisiei din 31 mai 2000 privind stabilirea unor norme de aplicare a Regulamentului nr. 1493/1999, cu privire la potențialul de producție (JO L 143, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 32, p. 181), prevăd în special următoarele:

„(1) Autoritățile competente ale statelor membre stabilesc dimensiunile unei parcele minime care poate beneficia de sprijin la restructurare și reconversie și dimensiunile minime rezultate din restructurare și [re]conversie.

(2) Autoritățile competente ale statelor membre stabilesc:

(a) definițiile măsurilor care trebuie incluse în planuri;

(b) termenele de execuție care nu trebuie să depășească cinci ani;

(c) obligația de a include în planuri, pentru fiecare exercițiu financiar, măsurile de execuție pentru respectivul exercițiu și suprafața luată în considerare pentru fiecare măsură;

(d) procedurile de monitorizare a execuției. […]

(4) Autoritățile competente ale statelor membre stabilesc dispozițiile care reglementează domeniul exact de aplicare și nivelurile sprijinului financiar. Sub rezerva dispozițiilor din capitolul III din titlul II din Regulamentul […] nr. 1493/1999 și din prezentul capitol, aceste dispoziții pot prevedea în special plata sumelor forfetare, nivelurile maxime de sprijin financiar pe hectar și armonizarea sprijinului financiar pe baza unor criterii obiective. Aceste dispoziții prevăd în special o creștere corespunzătoare a nivelurilor de sprijin financiar acordat când drepturile de replantare care rezultă din desțelenirea prevăzută în plan sunt utilizate la aplicarea planului."

6 Articolul 15a din Regulamentul nr. 1227/2000, introdus prin Regulamentul (CE) nr. 1342/2002 al Comisiei din 24 iulie 2002 (JO L 196, p. 23, Ediție specială, 03/vol. 43, p. 247) de modificare a Regulamentului nr. 1227/2000, prevede:

„(1) Prin derogare de la articolul 15, statele membre pot să prevadă ca ajutorul să fie plătit în urma verificării punerii în aplicare a tuturor măsurilor prevăzute în cererea de ajutor. În cazul în care, cu ocazia verificării, se constată că nu au fost puse în aplicare integral toate măsurile prevăzute în cererea de ajutor, însă acestea au fost puse în aplicare, în termenele prevăzute, pe o suprafață care depășește 80 % din suprafața prevăzută, se plătește ajutorul, din care se scade o sumă egală cu dublul ajutorului suplimentar care ar fi fost acordat dacă măsura ar fi fost pusă în aplicare pe întreaga suprafață.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot să prevadă posibilitatea acordării în avans a ajutorului către producători pentru toate măsurile prevăzute în cererea de ajutor înaintea punerii în aplicare a acestor măsuri, cu condiția ca punerea în aplicare să fi început și beneficiarul să fi constituit o garanție egală cu 120 % din valoarea

ajutorului. În sensul Regulamentului (CEE) nr. 2220/85, obligația se referă la punerea în aplicare a tuturor măsurilor în termen de doi ani de la acordarea avansului.

Acest termen poate fi ajustat de statele membre în cazul în care:

(a) suprafețele respective fac parte dintr-o zonă care a suferit o calamitate naturală recunoscută de autoritățile competente ale statului membru respectiv;

(b) măsura prevăzută nu poate fi pusă în aplicare deoarece materialul vegetal prezintă probleme sanitare certificate de un organism recunoscut de statul membru în cauză.

În cazul în care se constată, în urma verificărilor, că nu s-au pus integral în aplicare toate măsurile prevăzute în cererea de ajutor pentru care s-a plătit un avans, însă acestea au fost puse în aplicare, în termenele prevăzute, pe o suprafață care depășește 80 % din suprafața prevăzută, se eliberează garanția, mai puțin o sumă egală cu dublul ajutorului suplimentar care ar fi fost acordat dacă măsurile ar fi fost puse în aplicare pe întreaga suprafață.

În cazul în care producătorul renunță la plata ajutorului în avans, într-un termen stabilit de statul membru în cauză, se eliberează 95 % din garanție. Comisiei i se comunică de către statele membre termenul stabilit în vederea aplicării prezentului paragraf.

În cazul în care renunță, într-un termen stabilit de statul membru în cauză, la punerea în aplicare a tuturor măsurilor prevăzute în cererea de ajutor, producătorul rambursează avansul, în cazul în care acesta a fost deja plătit, după care se eliberează 90 % din garanție. Comisiei i se comunică de către statele membre termenul stabilit în vederea aplicării prezentului paragraf.

(3) În sensul prezentului articol, se aplică o marjă de toleranță de 5 % la verificarea suprafețelor în cauză."

Istoricul cauzei

Metoda aplicată de Republica Franceză pentru calculul ajutorului

7 Republicii Franceze i-au fost impuse măsuri financiare corective prin Decizia 2005/579/CE a Comisiei din 20 iulie 2005 de excludere de la finanțarea comunitară a anumitor cheltuieli efectuate de statele membre în temeiul Fondului european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), secțiunea Garantare (JO L 199, p. 84, denumită în continuare „decizia în litigiu"), întrucât Comisia a considerat că Republica Franceză inclusese suprafețe ineligibile în calculul costurilor operațiunilor de restructurare și de reconversie a podgoriilor.

8 Astfel cum reiese din dosarul cauzei și, în special, din raportul organismului de conciliere și din hotărârile interministeriale privind condițiile de atribuire a ajutorului la restructurare și la reconversie a podgoriilor pentru anii de comercializare 2000-2001 și 2001-2002 (a se vedea *Journal officiel de la République française* din 24 mai 2001 și,

respectiv, din 5 aprilie 2002), autoritățile franceze optaseră pentru plata unor sume forfetare. Ajutoarele erau plătite pe hectar de suprafață parcelară restructurată (euro pe hectar).

9 Calculul costurilor se întemeiază pe suprafețele de viță-de-vie care includ capetele de teren, cu alte cuvinte spațiile laterale și de la margine de rând care sunt necesare pentru trecerea și pentru întoarcerea utilajelor pentru cultura viței-de-vie, precum tractoarele și recoltătoarele de struguri.

10 Acest calcul a fost astfel efectuat pe baza descrierii unei parcele tip definită ca fiind o podgorie de un hectar, cu o formă dreptunghiulară și cu o suprafață plată, care cuprinde capetele de teren necesare deplasării utilajelor agricole reprezentând 10 % din suprafață, respectiv 6 metri la margine de rând.

11 Pentru a lua în calcul parcele cu o formă diferită și corespunzând unor topografii speciale, a fost definit un abac, cu alte cuvinte un tabel de marje, pentru procedura de calculare a suprafețelor. Acesta stabilește un procentaj maxim admisibil de suprafețe neplantate cu viță-de-vie care este, de exemplu, de 30 % pentru parcelele a căror suprafață plantată cu viță-de-vie este mai mică de 35 de ari și de 5 % pentru parcelele a căror suprafață plantată cu viță-de-vie este de peste 15 hectare.

12 Diferitele costuri ale unei plantări de viță-de-vie au fost individualizate pe posturi, precum achiziționarea plantelor, tratamentele fitosanitare, mâna de lucru. Pe de altă parte, numai costurile sistematice, cu alte cuvinte cele care nu sunt ocazionale, au fost reținute la calculul sumei forfetare. Datele privind costurile au fost transmise de către camerele de agricultură și au fost reactualizate în caz de necesitate.

13 Despăgubirea a fost stabilită în funcție de patru criterii: apartenența la un grup de producători, calitatea de tânăr agricultor, subscrierea unui contract teritorial de exploatare (CTE) și originea drepturilor de plantare. Despăgubirea maximă corespunde unei plantări realizate, cu drepturi născute dintr-o desțelenire efectuată pe exploatare intervenită după 31 iulie 2000, de către un tânăr agricultor aparținând unui grup de producători care a semnat un CTE.

14 Pentru a se asigura că, potrivit articolului 13 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1493/1999, ajutorul nu depășește 50 % din costurile de restructurare, sumele forfetare au fost stabilite asigurându-se că cea mai mare primă reținută nu depășea 50 % din costul cel mai scăzut al unei plantări.

Procedura care a condus la decizia în litigiu

15 Serviciile Comisiei au efectuat o anchetă în Franța, în perioada 23-27 septembrie 2002, cu privire la sistemul de acordare a ajutorului la restructurare și la reconversie a podgoriilor.

16 La 10 februarie 2003, în urma acestei anchete, Comisia a trimis o comunicare autorităților franceze conform articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1663/95.

17 La 20 mai 2003, autoritățile franceze au răspuns la această comunicare.

18 La 30 septembrie 2003, Comisia a organizat o întâlnire bilaterală cu autoritățile franceze.

19 La 22 iulie 2004, în urma acestei întâlniri, Comisia a adresat autorităților franceze o comunicare oficială în temeiul articolului 8 din Regulamentul nr. 1663/95, în care confirma poziția sa potrivit căreia acordarea de ajutoare la restructurarea și la reconversia podgoriilor nu a fost efectuată în conformitate cu normele comunitare pentru exercițiul 2001 și următoarele. Comisia se referea în special la rezultatele controlului efectuat la cererea sa pe un eșantion aleatoriu de 50 de dosare care făcuseră obiectul unei plăți pentru exercițiul 2001, care a demonstrat că suprafața efectiv cultivată cu butuci de viță-de-vie nu reprezenta în medie decât 90 % din suprafața recunoscută eligibilă. Serviciile Comisiei au considerat, prin urmare, că diferența de suprafață de 10 % corespundea părții ineligibile a cheltuielilor efectuate pentru restructurarea podgoriilor. În consecință, Comisia a conchis că trebuia aplicată o măsură financiară corectivă de 10 % în privința cheltuielilor declarate în timpul perioadei care a făcut obiectul auditului comunitar.

20 La 4 octombrie 2004, autoritățile franceze au sesizat organismul de conciliere care s-a întrunit la 2 martie 2005 și și-a prezentat raportul la 21 martie 2005. Organismul de conciliere a conchis că era posibil, mai ales în cazul unor podgorii mici, ca ajutorul să fi fost alocat unor suprafețe pentru care nu s-au efectuat cheltuieli de restructurare. În plus, acesta a constatat că, în timpul care i-a fost acordat, nu era posibil să concilieze pozițiile celor două părți.

21 În urma întrunirii organismului de conciliere, dar prea târziu pentru ca organismul de conciliere să poată lua în considerare această informație, autoritățile franceze au comunicat informația suplimentară privind riscul pretins de depășire a pragului de finanțare comunitară. Această informație privea, în special, rezultatele unor calcule potrivit cărora, chiar plecând de la o ipoteză extremă în cadrul sistemului francez de ajutoare, cuantumul maxim de depășire a costurilor privind întreg teritoriul francez ar fi de 2 294 de euro și, pentru anul de comercializare 2000-2001, prima medie ar fi de 4 751 de euro pe hectar, cu alte cuvinte o sumă mult mai mică decât 7 716 euro pe

hectar, această ultimă cifră corespunzând cu 50 % din costul unei operațiuni de restructurare. Pentru anii de comercializare 2001 și 2002, cifrele ar fi de 6 197 de euro pe hectar și, respectiv, de 8 371 de euro pe hectar.

22 La 4 mai 2005, Comisia a adresat o scrisoare autorităților franceze în care își prezenta poziția finală.

23 La 20 iulie 2005, Comisia a adoptat decizia în litigiu prin care a impus Republicii Franceze o măsură corectivă punctuală de 10 % pentru partea din suprafața restructurată sau reconvertită.

Procedura și concluziile părților

24 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 30 septembrie 2005, Republica Franceză a introdus prezenta acțiune.

25 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a patra) a decis deschiderea procedurii orale.

26 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 14 mai 2008.

27 Republica Franceză a solicitat Tribunalului:

— anularea deciziei în litigiu, în măsura în care exclude de la finanțarea comunitară suma de 13 519 122,05 euro drept măsură corectivă în legătură cu determinarea suprafețelor eligibile pentru ajutorul la restructurarea și la reconversia podgoriilor aferent exercițiului 2001-2003;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

28 Comisia a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca neîntemeiată;

— obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Argumentele părților

29 Republica Franceză invocă două motive, întemeiate, primul, pe încălcarea Regulamentului nr. 1258/1999, și cel de al doilea, pe încălcarea obligației de motivare.

30 În ceea ce privește primul motiv, întemeiat pe încălcarea Regulamentului nr. 1258/1999, Republica Franceză susține că, în speță, Comisia a exclus de la finanțarea comunitară cheltuieli care fuseseră totuși efectuate conform normelor comunitare și că, în orice caz, aceste cheltuieli nu au provocat niciun prejudiciu

bugetului comunitar. Comisia ar fi încălcat, pentru acest motiv, articolul 7 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1258/1999.

31 În cursul ședinței și potrivit constatărilor organismului de conciliere, Comisia a subliniat că problema principală care se punea în speță privea metoda de calcul aplicată de Republica Franceză, având în vedere că riscurile unui prejudiciu suferit de bugetul comunitar se limitează la unul sau la două cazuri punctuale care ar putea conduce la depășirea pragului de finanțare comunitară.

Cu privire la afirmația potrivit căreia cheltuielile au fost efectuate conform normelor comunitare

32 Republica Franceză arată că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții în materie de lichidare a conturilor statelor membre în privința cheltuielilor finanțate de FEOGA, secțiunea Garantare, deși revine Comisiei sarcina de a dovedi existența unei încălcări a normelor comunitare, odată ce această încălcare este stabilită, revine statului membru sarcina de a demonstra, dacă este cazul, comiterea unei erori de către Comisie în privința consecințelor financiare care rezultă din această încălcare. În speță, Comisia nu ar fi dovedit existența unei încălcări a normelor comunitare.

33 Republica Franceză consideră că definiția suprafeței eligibile, pe care se întemeiază Comisia și potrivit căreia suprafața ce trebuie luată în calcul pentru finanțarea comunitară este suprafața cultivată cu butuci de viță-de-vie, nu se poate deduce din legislația comunitară. În aceste condiții, singura obligație care revine statului membru

este de a se asigura că participarea Comunității la finanțarea costurilor de restructurare și de reconversie nu depășește 50 % din aceste costuri.

34 Republica Franceză susține că articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1227/2000 autorizează statele membre să prevadă plata unor sume forfetare. În plus, reglementarea comunitară nu ar preciza modalitățile de calcul al acestor sume, după cum nu ar defini nici noțiunea de suprafață eligibilă. Prin urmare, revine statelor membre sarcina să stabilească aceste definiții, cu singura condiție ca ajutorul la restructurarea și la reconversia podgoriilor să nu depășească 50 % din aceste costuri. Republica Franceză consideră că a definit noțiunea de suprafață eligibilă în mod compatibil cu ansamblul dispozițiilor care guvernează organizarea comună a pieței vitivinicole.

35 Republica Franceză contestă afirmația Comisiei potrivit căreia a diminuat cuantumul ajutorului forfetar și a compensat această diminuare cu atribuirea ajutorului unei suprafețe ineligibile, luând în calcul în mod nelegal capetele de teren, în condițiile în care numai suprafețele cultivate cu butucii de viță-de-vie ar fi eligibile. Aceasta susține de asemenea că sistemul de finanțare nu urmărește nici să stabilească o anumită compensare între beneficiari. Dimpotrivă, aceasta ar fi calculat o sumă forfetară pe baza unor costuri reale, pe care a aplicat-o unor suprafețe pe care le considera eligibile având în vedere ansamblul dispozițiilor aplicabile organizării comune a pieței vitivinicole.

36 În privința considerațiilor practice, Republica Franceză arată că, dintre diferitele posturi de cheltuieli ale unei operațiuni de plantare, numai furnizarea de plante de viță-de-vie depinde exclusiv de suprafața cultivată cu viță-de-vie. Celelalte posturi, precum pregătirea solului, care implică drenarea și terasarea, ar privi de asemenea capetele de teren.

37 Aceasta adaugă că mobilizarea de mijloace tehnice și umane și, prin urmare, costurile globale, calculate pe hectar, cresc pe măsură ce suprafața scade, iar proporția de capete de teren este cu atât mai importantă cu cât suprafața este mai mică.

38 Republica Franceză arată de asemenea că, dacă numai suprafața cultivată cu butuci de viță-de-vie ar fi luată în calcul în vederea restructurării podgoriilor, viticultorii ar fi tentați să reducă la maximum suprafața necultivată prin adăugarea de butuci de viță-de-vie, ceea ce ar avea drept consecință o creștere a potențialului de producție.

39 Pe de altă parte, neluarea în calcul a capetelor de teren pentru acordarea ajutorului nu s-ar traduce neapărat printr-o reducere a cheltuielilor. Într-adevăr, suma forfetară a ajutorului, care este calculată prin raportare la costurile de restructurare ale unei parcele de un hectar, inclusiv capetele de teren, ar fi de acum înainte afectată unei suprafețe mai mici. Reducerea suprafeței indemnizate ar fi în acest caz compensată cu majorarea despăgubirii.

40 Contrar susținerilor Comisiei, chiar dacă ajutorul la restructurare ia forma unei participări la costurile restructurării, nu ar fi posibil ca acesta să fie disociat de noțiunea „suprafață de viță-de-vie cu drepturi de plantare". Într-adevăr, din dispozițiile articolului 15 din Regulamentul nr. 1493/1999 și din articolul 13 din Regulamentul nr. 1227/2000 ar rezulta că statele membre sunt însărcinate să stabilească dimensiunile unei suprafețe minime care poate beneficia de un ajutor la restructurare și la reconversie. Articolul 15a din Regulamentul nr. 1227/2000 ar defini consecințele financiare ale executării parțiale a măsurilor prevăzute în cererea de ajutor prin stabilirea unui prag de lucrări executate pe mai mult de 80 % din teritoriu pentru efectuarea plăților.

41 În același fel, ar exista în mod clar o legătură între sistemul de ajutor și registrul viticol. Atât pentru registru, cât și pentru acordarea ajutorului la restructurarea și la reconversia podgoriilor s-ar ține seama de suprafața plantată. În privința înființării registrului, parcela de viță-de-vie ar fi definită la articolul 2 litera (f) din Regulamentul (CEE) nr. 649/87 al Comisiei din 3 martie 1987 de stabilire a normelor de aplicare privind înființarea registrului viticol comunitar (JO L 62, p. 10, Ediție specială, 03/vol. 6, p. 18) ca fiind o „porțiune continuă de teren, astfel cum a fost delimitată în cadastru".

42 În opinia Republicii Franceze, rezultă din tot ceea ce precedă că, în mod greșit, Comisia a exclus de la finanțarea comunitară suma de 13 519 122,05 euro, întrucât această sumă corespunde unor cheltuieli efectuate conform normelor comunitare.

43 Comisia răspunde că determinarea cuantumului ajutorului depinde de criterii autonome diferite de criteriile de eligibilitate a suprafețelor pentru ajutorul respectiv. Aceasta consideră că autoritățile franceze nu puteau majora proporțional suprafețele eligibile doar pentru că acestea au diminuat cuantumul ajutorului forfetar, întrucât aceste două faze ale procedurii corespund unor criterii specifice și unor „norme diferite". Pentru a corobora această afirmație, Comisia se referă, prin analogie, la distincția între criteriile de selecție și criteriile de atribuire în domeniul achizițiilor publice (Hotărârea Curții din 19 iunie 2003, GAT, C-315/01, Rec., p. I-6351).

44 În plan practic, Comisia amintește că, în anumite cazuri, ajutorul a fost acordat pentru totalitatea suprafeței solicitate de producător, în condițiile în care suprafața efectiv cultivată cu viță-de-vie nu reprezenta decât 70 % din suprafața respectivă. Ar fi vorba în mod foarte clar de o „supracompensare" care ar depăși cu mult ceea ce a fost prezentat de autoritățile franceze.

45 Comisia contestă de asemenea asimilarea drepturilor de plantare cu sistemul de restructurare și de reconversie și, prin urmare, contestă utilizarea aceleiași metode de calcul pentru suprafețele care beneficiază de drepturi de plantare și pentru suprafețele care beneficiază de ajutor. În această privință, Comisia face trimitere la articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1493/1999, care ar stabili că sprijinul în favoarea restructurării și a reconversiei ia forma unei participări la costurile restructurării și ale reconversiei, în timp ce ajutorul exprimat în drepturi de replantare s-ar referi la o suprafață.

46 Același lucru ar fi valabil în privința unei asimilări a registrului viticol informatizat cu sistemul respectiv, cu atât mai mult cu cât, în temeiul articolului 2 litera (f) din Regulamentul nr. 649/87, parcela ar fi definită ca o porțiune continuă de teren, astfel cum a fost delimitată în cadastru, capetele de teren fiind astfel incluse. Comisia se referă la articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2729/2000 al Comisiei din 14 decembrie 2000 de stabilire a normelor de aplicare privind controalele în sectorul vitivinicol (JO L 316, p. 16, Ediție specială, 03/vol. 35, p. 174), care ar prevedea în special că abandonarea permanentă, restructurarea și reconversia pentru care se primesc contribuții de la Comunitate se verifică în mod sistematic la fața locului. În opinia Comisiei, această dispoziție a introdus o distincție formală și explicită între aspectele generale ale potențialului de producție și măsurile specifice privitoare la abandon și la restructurare și reconversie. Pentru acestea din urmă, pentru care ar exista o participare financiară comunitară, controlul sistematic la fața locului ar fi obligatoriu. Or, acest control ar privi două elemente esențiale ale sistemului, și anume măsurarea suprafețelor și realitatea acțiunilor care beneficiază de o participare financiară.

47 În ceea ce privește argumentul Republicii Franceze privind riscurile de creștere a cantităților efectiv recoltate, Comisia arată că legislația comunitară impune statelor membre să asigure că nu există o majorare globală a potențialului de producție. Comisia respinge de asemenea argumentul Republicii Franceze întemeiat pe riscul de majorare a cheltuielilor, susținând că această instituție adoptă în fiecare an o decizie privind stabilirea alocațiilor financiare indicative pentru statele membre și că această atribuire inițială limitează rambursarea prin intermediul FEOGA.

Cu privire la afirmația conform căreia metoda de calcul reținută de autoritățile franceze nu aduce prejudicii bugetului comunitar

48 Potrivit Republicii Franceze, Comisia nu a prezentat indicii serioase care să stabilească faptul că metoda aplicată în Franța ar putea să producă un prejudiciu bugetului comunitar. Republica Franceză contestă afirmația Comisiei, cuprinsă în nota din 17 februarie 2005 prezentată organismului de conciliere, potrivit căreia, într-un caz, ajutorul plătit ar fi ajuns la 51,6 %, astfel încât depășirea ar fi fost de 1,6 %.

49 Republica Franceză arată că, pentru ca ajutorul să nu poată depăși în niciun caz 50 % din costurile restructurării și reconversiei, sumele forfetare au fost stabilite asigurându-se ca cea mai mare primă reținută să nu depășească 50 % din costul cel mai scăzut al unei plantări. Astfel, pentru anul de comercializare 2000-2001, având în vedere că cel mai scăzut cost constatat al reconstrucției și al reconversiei a fost de 15 432 de euro, pragul care nu trebuia depășit s-ar fi ridicat la 7 716 euro, iar despăgubirea maximă ar fi fost stabilită la 7 170 de euro. Pentru anul de comercializare 2001-2002, având în vedere că cel mai scăzut cost constatat a fost de 16 743 de euro, pragul care nu trebuia depășit s-ar fi ridicat la 8 371 de euro, iar despăgubirea maximă ar fi fost stabilită la 8 000 de euro. Prin urmare, având în vedere caracterul forfetar al ajutorului, marea majoritate a viticultorilor care efectuează o operațiune de restructurare sau de reconversie a podgoriei lor ar fi încasat ajutoare care nu ar fi ajuns la 50 % din costurile suportate.

50 Potrivit Republicii Franceze, chiar plecând de la ipoteza extremă a despăgubirii maxime de 7 170 de euro pe hectar și raportând-o la costul de plantare din Languedoc-Roussillon, regiune care are costul de plantare cel mai scăzut dintre toate regiunile franceze, și pentru o parcelă mai mică de 80 ari ale cărei capete de teren ar fi de 25 %, riscul depășirii pragului de 50 % din costurile de restructurare poate fi estimat în medie la 3,2 % și nu privește decât 10 hectare pentru întreg teritoriul francez. Prin urmare, depășirea maximă a costurilor pentru tot acest teritoriu ar fi rezultatul următoarei formule:

10 hectare × 0,032 × 7 170 de euro pe hectar = 2 294 de euro.

51 În opinia Republicii Franceze, această sumă redusă are un caracter relativ prin raportare la ajutoarele mai mici de 50 % care au putut fi plătite în situații diferite. Prin urmare, potrivit reclamantei, chiar dacă această ipoteză extremă reținută de Comisie ar trebui să fie luată în considerare, consecințele financiare asupra bugetului Comunității sunt, în orice caz, inexistente.

52 Comisia răspunde că este absolut lipsit de importanță faptul că suma maximă a despăgubirii a fost stabilită sub costul cel mai scăzut al unei plantări. În opinia acesteia, autoritățile franceze nu puteau finanța suprafețe ineligibile numai pentru motivul că au diminuat cuantumul ajutorului forfetar. În susținerea argumentelor sale, aceasta invocă Hotărârea Tribunalului din 25 iulie 2006, Belgia/Comisia (T-221/04, nepublicată încă în Recueil), arătând că, în această hotărâre, s-a stabilit că orice plată nelegală a unui ajutor determină o îmbogățire fără justă cauză și, prin urmare, un prejudiciu pentru FEOGA.

53 Comisia arată că exemplul pe care îl oferea, care dovedea că pentru o parcelă nivelul de subvenționare fusese de 51,6 %, fusese utilizat numai cu titlu de ilustrare și că, în niciun caz, autoritățile franceze nu puteau, în temeiul acestui exemplu, să justifice faptul că nu exista niciun prejudiciu pentru bugetul comunitar. Prin urmare, Comisia consideră că nu poate fi luat în considerare calculul prejudiciului indicat în cererea introductivă, care se bazează pe o depășire de 1,6 %.

54 Comisia arată că, în schimb, pe baza eșantionului de 50 de dosare în care fiecare parcelă restructurată a fost măsurată din nou, la cererea sa, de către autoritățile franceze, s-a constatat că aproximativ 10 % din suprafețele ineligibile au beneficiat de ajutor. Ar fi incontestabil că această situație a provocat un prejudiciu bugetului comunitar.

Aprecierea Tribunalului

– Cu privire la noțiunea de suprafață eligibilă

55 Trebuie subliniat că legislația comunitară, și anume în special articolul 13 din Regulamentul nr. 1227/2000, prevede în mod expres că statele membre sunt competente să stabilească dispozițiile care reglementează domeniul exact de aplicare și nivelurile sprijinului financiar, în special acele dispoziții care prevăd plata unor sume forfetare, nivelurile maxime de sprijin financiar pe hectar și armonizarea sprijinului financiar pe baza unor criterii obiective.

56 Din descrierea metodei reținute de autoritățile franceze pentru calculul ajutorului la restructurare și la reconversie (a se vedea punctele 8-15 de mai sus) rezultă că acestea din urmă au pus în aplicare un sistem care îndeplinește în întregime criteriile legislative menționate mai sus. În plus, trebuie să se sublinieze că legislația comunitară nu definește noțiunea „suprafață eligibilă”, fapt necontestat de Comisie.

57 Prin urmare, nu există temei legal pentru a interzice Republicii Franceze să includă capetele de teren în suprafețele de referință în scopul determinării plăților. Contrar celor susținute în esență de Comisie, articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1493/1999 nu reglementează în niciun mod acest aspect.

58 Așadar, trebuie să se mai analizeze dacă, acționând în acest mod, sistemul francez a creat un risc de prejudiciu pentru bugetul comunitar.

– Cu privire la riscul de depășire a pragului finanțării comunitare

59 Cu titlu preliminar, în ceea ce privește trimiterea făcută de Comisie la Hotărârea Belgia/Comisia, citată anterior (punctul 86), în care s-a stabilit că orice plată nelegală a unui ajutor determină o îmbogățire fără justă cauză și, prin urmare, un prejudiciu pentru FEOGA, trebuie să se sublinieze că, în condițiile în care sistemul de acordare de ajutoare la restructurare și la reconversie a podgoriilor adoptat în Franța nu este contrar legislației comunitare conform celor arătate la punctele 56 și 57 de mai sus, soluția reținută în această hotărâre nu este aplicabilă în speță.

60 De asemenea, în ceea ce privește rezultatele controlului eșantionului aleatoriu de 50 de dosare care au făcut obiectul unei plăți aferente exercițiului financiar 2001, care demonstrau că suprafața eligibilă incluzând distanța de plantare, cu alte cuvinte o lățime echivalentă cu jumătatea distanței dintre butucii de viță-de-vie, nu reprezintă în medie decât 90 % din suprafața eligibilă, trebuie să se sublinieze că, astfel cum s-a arătat mai sus, legislația comunitară nu impune ca statele membre să excludă capetele de teren din suprafețele de referință în scopul determinării plăților. Prin urmare, argumentul Comisiei, care invocă rezultatele controlului efectuat în scopul de a stabili o depășire a pragului finanțării comunitare, nu este, în sine, pertinent.

61 Din cele ce precedă rezultă că, în condițiile în care este exclusă o prezumție automată de nelegalitate a cheltuielilor efectuate în cadrul sistemului francez de plată, trebuie să se aprecieze riscul real de depășire a pragului de finanțare comunitară suportat de FEOGA.

62 În cursul ședinței, Comisia a susținut, în principal, că legislația comunitară privește finanțarea costurilor, astfel încât capetele de teren, care nu determină cheltuieli de restructurare și de reconversie, nu sunt eligibile pentru finanțarea comunitară.

63 În privința acestui argument, trebuie să se constate că, din dosarul cauzei, nu reiese că părțile au analizat în detaliu în ce măsură capetele de teren puteau efectiv să dea naștere anumitor costuri indemnizabile din fondurile comunitare în cadrul operațiunilor de restructurare și de reconversie.

64 În plus, în Comunicarea din 10 februarie 2003, trimisă conform articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1663/95 autorităților franceze (a se vedea punctul 17 de mai sus), Comisia a subliniat că „analiza costurilor necesare operațiunilor de restructurare și de reconversie a podgoriilor arată că ajutorul forfetar alocat este legat în principal de suprafața efectiv cultivată cu butuci de viță-de-vie". Aceeași constatare este făcută în scrisoarea din 22 iulie 2004 a Comisiei, care constituie comunicarea oficială în sensul articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1663/95 și al articolului 1 alineatul (1) litera (a) din Decizia 94/442/CE a Comisiei din 1 iulie 1994 privind crearea unei proceduri de conciliere în cadrul lichidării conturilor FEOGA, secțiunea Garantare (JO L 182, p. 45).

65 Așadar, din cele două scrisori citate anterior, rezultă că, prin adoptarea deciziei în litigiu, Comisia nu a exclus posibilitatea conform căreia capetele de teren dau într-adevăr naștere unor cheltuieli în cadrul operațiunilor de restructurare și de reconversie.

66 Deși Comisia a susținut o poziție diferită în cursul ședinței, negând că, în speță, capetele de teren pot să dea naștere unor cheltuieli eligibile pentru ajutorul respectiv, nu se poate exclude ipoteza în care costurile de pregătire a solului, precum drenarea și terasarea, la care se referă Republica Franceză privesc și capetele de teren. Aceste lucrări și, prin urmare, costurile pe care le implică pot fi legate de acțiunile incluse în sistemul de restructurare și de reconversie a podgoriilor în sensul articolului 11 din Regulamentul nr. 1493/1999.

67 Din moment ce Comisia nu a contestat existența unor cheltuieli legate de capetele de teren decât în stadiul ședinței, nu i se poate reproșa Republicii Franceze că nu a prezentat probe detaliate care să poată demonstra contrariul. Având în vedere că nu se poate exclude posibilitatea conform căreia capetele de teren dau naștere unor cheltuieli eligibile pentru ajutorul la restructurare și la reconversie, acest argument al Comisiei trebuie, așadar, respins.

68 De altfel, în plan practic, este puțin probabil că viticultorul individual își administrează podgoria ținând seama de funcțiile diverse ale diferitelor parcele. Este mult mai probabilă ipoteza conform căreia cuantumul brut al costurilor suportate de viticultor este împărțit la numărul de hectare aflate în proprietatea sa. Prin urmare, Republica Franceză a subliniat în mod întemeiat că neluarea în calcul a capetelor de teren pentru acordarea ajutorului nu se traduce neapărat printr-o reducere a cheltuielilor. Într-adevăr, suma forfetară a ajutorului, care este calculată având în vedere costurile de restructurare ale unei parcele de un hectar, inclusiv capetele de teren, ar fi de acum înainte afectată unei suprafețe mai mici. Reducerea suprafeței indemnizate ar fi în acest caz compensată de majorarea despăgubirii.

69 Prin urmare, preconizând o distincție strictă între diferitele suprafețe ale podgoriilor, Comisia urmărește să creeze un concept artificial și inutil care, în plus, nu reiese din legislația comunitară aplicabilă.

70 Pe de altă parte, cu privire la problema dacă sistemul francez de plată prezintă garanțiile necesare pentru a asigura că pragul finanțării comunitare nu este depășit, trebuie subliniate cele ce urmează.

71 În primul rând, din dosarul cauzei rezultă că cheltuielile luate în calcul de Republica Franceză pentru a stabili sumele de plătit viticultorilor sunt reale, datele respective fiind colectate de organizațiile agricole regionale.

72 În al doilea rând, Republica Franceză a adoptat două măsuri pentru a garanta că participarea Comunității la finanțarea costurilor restructurării și ale reconversiei nu depășește 50 % din aceste costuri, și anume faptul că numai costurile sistematice sunt reținute pentru calculul sumei forfetare, excluzând astfel orice costuri ocazionale suportate de viticultori, și faptul că sumele forfetare au fost stabilite asigurându-se că cea mai mare primă reținută nu depășește 50 % din costul cel mai scăzut al unei plantări.

73 Trebuie să se sublinieze că, adoptând metoda plății forfetare, existența unei anumite diferențe între cheltuielile reale și ajutorul alocat este inevitabilă. Capetele de teren nu depind de dimensiunea parcelei, ci de forma și de limitările legate de cultură și de deplasarea utilajelor agricole. Prin urmare, cu cât parcela este mai mică, cu atât procentajul de suprafață necultivată cu butuci de viță-de-vie este mai mare. Este posibil ca proprietarul unei podgorii mici cu o formă neregulată să primească o sumă proporțional mai mare decât un proprietar al unei podgorii mari cu o formă dreptunghiulară și cu o suprafață plată, care include capete de teren reprezentând 5 % sau mai puțin din suprafața sa. Cu toate acestea, Regulamentul nr. 1493/1999 recunoaște în mod expres legitimitatea plăților forfetare care implică în mod necesar o anumită aproximare a despăgubirilor plătite diferiților viticultori ce se găsesc, fiecare, într-o situație diferită. Această imprecizie, care este inevitabilă în cadrul calculării unor sume forfetare, nu poate, în sine, să fie interpretată în sensul că provoacă un prejudiciu bugetului comunitar.

74 În privința riscului depășirii pragului de finanțare comunitară, Republica Franceză a prezentat o informație exhaustivă care privește două aspecte pertinente pentru prezenta cauză.

75 În primul rând, autoritățile franceze informaseră organismul de conciliere că, pentru anul de comercializare 2000-2001, primele pentru operațiunile de restructurare și de reconversie variau de la 1 680 de euro pe hectar la 7 170 de euro pe hectar, în funcție de criterii care priveau solicitantul și originea drepturilor de plantare utilizate. Valoarea medie era de 4 751 de euro pe hectar, cu alte cuvinte o sumă considerabil mai mică decât suma de 7 716 euro pe hectar (sumă corespunzând cu 50 % din costul unei operațiuni de restructurare estimate la 15 432 de euro pe hectar). Cu privire la anul de comercializare 2001-2002, primele variau între 2 170 și 8 000 de euro pe hectar, iar valoarea medie se

ridica la 6 197 de euro pe hectar, cu alte cuvinte o sumă mai mică decât suma de 8 371 de euro pe hectar (sumă corespunzând cu 50 % din costul unei operațiuni de restructurare estimate la 16 743 de euro pe hectar). Prin urmare, în conformitate cu datele prezentate de Republica Franceză, cuantumul mediu al ajutorului acordat este mult mai mic decât valoarea maximă de 50 % prevăzută în Regulamentul nr. 1493/1999.

76 În al doilea rând, autoritățile franceze au demonstrat că, într-un caz teoretic de aplicare a unor parametri cvasiextremi, cu alte cuvinte a primei maxime acordate pentru anul de comercializare 2000-2001, raportată la costul de plantare cel mai scăzut al regiunii franceze Languedoc-Roussillon și pentru o parcelă mai mică de 80 de ari ale cărei capete de teren ar reprezenta 25 % din suprafața sa, riscul de depășire maximă a costurilor ar fi extrem de scăzut și ar corespunde unei sume de 2 294 de euro pentru întreg teritoriul francez.

77 În ceea ce privește obiecțiile Comisiei legate de admisibilitatea acestui argument (a se vedea punctul 53 de mai sus), trebuie să se constate că Republica Franceză a transmis informația respectivă ca răspuns la un calcul prezentat drept exemplu de Comisie într-o notă adresată organismului de conciliere. În plus, având în vedere că pentru efectuarea acestui calcul au fost utilizați parametrii cvasiextremi care caracterizează sistemul francez de plată, exemplul furnizat astfel de părți este suficient de revelator pentru a fi luat în considerare.

78 Cu titlu suplimentar, trebuie arătat că, deși această informație a fost comunicată cu întârziere organismului de conciliere, Comisia se afla în posesia acesteia la momentul adoptării deciziei în litigiu. În orice caz, conform articolului 1 din Decizia 94/442, „poziția adoptată de organismul de conciliere nu aduce atingere deciziei finale a Comisiei". Prin urmare, Comisia era în măsură să ia în considerare această informație.

79 În plus, trebuie să se constate că, în speță, Comisia însăși admite că depășirea pragului de finanțare comunitară, dacă a avut loc, nu ar privi decât unul sau două cazuri punctuale.

80 În sfârșit, din moment ce s-a demonstrat în mod temeinic că sistemul francez este conform cu articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1493/1999 și cu articolul 13 din Regulamentul nr. 1227/2000, argumentele invocate de părți cu privire la pretinsa asimilare a drepturilor de plantare cu sistemul de restructurare și de reconversie nu sunt pertinente pentru soluționarea prezentei cauze.

81 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se considere că sistemul francez de acordare de ajutoare la restructurare și la reconversie a podgoriilor este conform cu legislația comunitară și că nu există un risc real de depășire a pragului finanțării comunitare în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 1493/1999.

82 În consecință, Comisia a încălcat dispozițiile articolului 7 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1258/1999 prin excluderea de la finanțarea comunitară a cheltuielilor efectuate conform normelor comunitare.

83 Prezentul motiv trebuie, așadar, admis.

84 Rezultă astfel că decizia în litigiu trebuie anulată fără să fie necesară examinarea celui de al doilea motiv.

Cu privire la cheltuielile de judecată

85 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Republicii Franceze.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia 2005/579/CE a Comisiei din 20 iulie 2005 de excludere de la finanțarea comunitară a anumitor cheltuieli efectuate de statele membre în temeiul Fondului european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), secțiunea Garantare, în măsura în care aceasta exclude de la finanțarea comunitară suma de 13 519 122,05 euro drept măsură corectivă impusă Republicii Franceze în legătură cu determinarea suprafețelor eligibile pentru ajutorul la restructurarea și la reconversia podgoriilor aferent exercițiului 2001-2003.**

2) Obligă Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

Czúcz Cooke Labucka

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 10 septembrie 2008.

Grefier Președinte Președinte

E. Coulon O. Czúcz